

Dost olması gerekenler arasında bir tartışma

Garbis ALTINOĞLU
12 Temmuz 2017

9 Temmuz'da Facebook sayfamda şu notu yazmıştım:

Herhalde, Adalet yürüyüşünün bitiminde Maltepe'de yapılan mitinge en az 3 milyon kişinin katılması, CHP'ni yanlış yerden, olmaması gereken yerden eleştiren süper solcular ve sol çocukluk, daha doğrusu sağ çocukluk hastalığı çekenler için iyi bir ders olmuş olmalı. Tabii eğer bunu anlayacak zihin kapasitelerini hala muhafaza ediyorsa. Bugün Türkiye halkının çok geniş bir bölümü, özellikle 2011'den bu yanaki uygulamalarıyla haklı bir hoşnutsuzluk ve nefretin hedefi haline gelmiş olan İslami-faşist rejime, giderek artan ölçüde karşı çıkıyorlar. Bu yürüyüş, açığa çıkma fırsatı bulamamış olan işte bu hoşnutsuzluk ve öfkenin bir dışavurumuydu. Gerçek devrimci güçlere düşen görev, bu vesileyle ortaya çıkan bu potansiyeli -kararsızlık, uzlaşma ve ihanet eğilimi sergilenmesi gereken- CHP'nin güdümü ve etkisinden kurtaracak birleşik bir devrimci cephenin etki alanına çekmektir. Bununla, makalelerle ve bildirilerle değil, kitlelerin eylemi içinde olacağı açık olmalı. Şimdi iş bu görevin nasıl ve hangi araç ve metotlarla yaşama geçirileceği üzerinde kafa yormaktır. Bunun için ise, geleneksel sekter anlayışlardan kesinlikle uzak durmak ve AKP faşizmini hedef alan bir ortak mücadele çizgisini formüle etmek gerekiyor.

* * * * *

Bu yazdıklarım, çoğu olumlu olmak üzere çeşitli yanıt ve tepkiler geldi. 10 Temmuz'da haksız gördüğüm bazı tepkilere karşılık vermek için şu notu yazdım:

Haddini iyi bilen bir insanım. Hem de buralarda yazanların yüzde 99'u kısa pantolonla gezerken devrimci düşünceleri benimsemeye başlamış biri olduğum halde böyleyim. Ama haddimi bilmem, hadlerini bilmeyenlere hadlerini bildirmeme de hiçbir zaman engel olmamıştır. Dolayısıyla iyi bilmediğim ya da emin olmadığım konularda kalem oynatmayı sevmem. Ama dahası var: Hiçbir şeyden haberi olmadığı halde, hem de yazılanları okumadan, onları anlamadan ve bunlar üzerinde düşünmeden bir şeyler karalamaya çalışanlara normal koşullarda yanıt vermem. Fakat bazı yaygın yanılgıları düzeltmek gerekiyor. Örneğin şu bayrakla yürüme olayı. 15-16 Haziran 1970'de Türkiye'nin en büyük ve en militan işçi eylemi gerçekleşti. İki gün boyunca İstanbul ve İzmit'te devlet otoritesi silindi. Ama bunu yapan işçiler Türk bayraklarıyla yürümüşlerdi. Burası Türkiye. Tarihsel olarak Türk halkının -16. ve 17. yüzyıldan bu yana- güçlü bir direniş ve kavga geleneği yok, olmamış. Türk milliyetçiliği ve şovenizminin etkisi güçlü. O halde kitle eylemlerine bu tarihsel arkaplanın rengini vermesi çok tuhaf değil. Eğer sınıf bilinci sınıf mücadelesi içinde geliyecekse, ki öyledir, o zaman kitleye eylem içinde değişme ve devrimcileşme şansı vermek gerekir. Lenin'in şu sözünü unutmamak gerek: Gerçek siyaset milyonların olduğu yerde başlar.

Bundan sonra ne olacağı yolundaki sorulara yanıt vermeye kalkışmak, benim, yukarda sözünü ettiğim haddini bilme ilkeme uymaz. Ama bu ülkede bir devrim yaşanacaksa, bunu yapacak insanlar başka ülkelerden ya da gezegenlerden gelmeyeceklerine göre, VAROLAN devrimci insan potansiyelinin içinden çıkacaklar. Bu devrimci insan potansiyelinin tümü değilse de önemli bir bölümü işte bu devrimci grupların içinde bulunuyor. Bu sorunu doğrudan doğruya sahada olan insanlar ve güçler konuşmalı ve belki de Halkların Birleşik Devrim Hareketi türünden bir yapıyı Türkiye sahasında kurmayı düşünmeliler. Tabii bunun için öncelikle, PKK'ya endeksli politika gütmek yerine, bağımsız devrimci politika gütmek ve Türkiye devriminin sorunları üzerinde ciddi bir biçimde kafa yormak gerekiyor. CHP'nin böylesi bir taktik ya da belki de strateji değişikliğine gitmesinin nedeni tartışılabilir. Ancak bunun, -bu pek de sevmediğim sözcükle- bir gaz alma operasyonu olduğu kanısında değilim. Bence RTE kliğinin rotası Türkiye'yi çok-yanlı bir çöküşe ve parçalanmaya götürüyor. Daha çok İstanbul büyük burjuvazisinin temsilcisi olan CHP, Türkiye burjuvazisinin geniş bölümlerinin stratejik çıkarlarına ters düşen bu gidişatı durdurmaya, yani devletin çöküşünü ve tabii bizzat kendisinin hedef alınmasını önlemeye çalışıyor. Bugün bizim açımızdan

önemli olan, BAŞ DÜŞMAN konumundaki AKP gericiliğine karşı kavgaya öncelik vermeyi asla unutmaksızın, bu çekişmeden yararlanmak olmalı. Unutmayalım: Ekim Devrimi, Birinci Dünya Savaşı sırasında emperyalist devletler arasındaki çekişmeler sayesinde oldu ve ayakta kalabildi. Halk Demokrasilerinin kurulması ve Çin Devrimi, İkinci Dünya Savaşı yıllarında faşist kamp ile anti-faşist kamp arasındaki çekişmeler sayesinde olabildi.

* * * * *

Levon Terziyan 10 Temmuz'da şu notu yazdı:

Garbis Hocam, mitinge belirttiğin gibi 3 milyon kişi katılmamış. CHP'liler sayıyı 1 buçuk milyon veriyor AKP'liler ise daha aşağı bir rakam veriyor Ben bu rakamlardan öte ülkedeki 2 buçuk milyon Suriyeli'ye dikkat çekmek isterim. Bu insanları örgütlemek CHP'nin senelerdir statükoculuk yapan kitlelerini örgütlemekten daha kolaydır. 90'larda Kürt coğrafyasında artan savaş ve köy boşaltmalarla birlikte Kürtler topraklarını terkedip Batı'ya yerleşmek zorunda kalmıştı. Şu an savaş nedeniyle ülkesini terkeden Suriyeliler Türkiye'de ucuz iş gücüyle atölyelerde asgari ücretin çok altında adeta köle gibi çalıştırılmakta. 90'larda Kürtler üzerinden gerçekleştirilen şovenist söylemler bugün Suriyeli mülteciler üzerinden de devam etmekte Gezi'de halk muazzam bir direniş gösterdi ama Sol bunun kıymetini bilmedi. Türkiye Solu'nun bugün bir önderlik problemi var. Bu sorun çözülmediği sürece kitleler örgütlenemez.

10 Temmuz'da Levon'a yanıt olarak şu notu yazdım:

Levon'un, ağırlıklı olarak Sünni Müslüman olan Suriyeli mültecilerin devrimci potansiyeline işaret etmesi genelde olumlu. Ancak, İslami terör gruplarının bu kitlenin içinde belli bir destek bulduğu da unutulmamalı. Tabii Türk burjuva devletinin bu kitleyi hem anti-Alevi, anti-Kürt planları, yani demografi mühendisliği için kullanmaya ve hem de Türk şovenizminin hedefi haline getirmeye çalıştığı da. Dünya deneyimi düzenli ve istikrarlı bir konumu olmayan bu en çok ezilenlerin/ en alttakilerin radikal eylem biçimlerine yatkın olduğunu, ama savrulmalara açık olan bu katmanların, siyasal manipölasyonlara da açık olduğunu, hatta gericiliğin vurucu gücü haline gelebileceğini gösteriyor. Özellikle güçlü bir devrimci bilinç ve örgütlülüğün olmadığı koşullarda. Ben devrimci hareketin, önemli bir büyüklük oluşturan bu kitleye dönük bir stratejik yaklaşımı olması gerektiğine, son kitabımda

değınmıştim. Bu kitlenin halihazırda devrimci fikirlere çok açık olmadığını, ancak zamanla böyle bir devrimci potansiyel edinebileceklerini söyleyebilirim. Ancak Levon'un, Müslümandan devrimci olmaz (doğrusu, Müslüman'dan anti kapitalist olmaz olacak- G. A.) demenoktasından buraya doğru gelmesi sevindirici.

* * * * *

Cem Gültekin 10 Temmuz'da řu notu yazdı:

Garbis Hocam, cevap vereceğınızı umut ederek bir soru sormak istiyorum. Gerçek devrimci güçlere düşen görev, bu vesileyle ortaya çıkan bu potansiyeli CHP'nin güdümü ve etkisinden kurtaracak birleşik bir devrimci Cephenin etki alanına çekmektirdiye yazmışsınız. Bağımsız devrimci bir cepheyi ve bunun politik duruşunu geçtim, legal, illegal, açık veya gizli ya da bunların hepsini bir arada yürüttüğünü iddia edenlerin kendi kadro güçleri, kitleleri harekete geçirebilme veya harekete geçmiş kitleleri kendi politik hatlarına çekebilme yetenekleri ve güçleri (bence) ortada iken, Adalet yürüyüşünün kendisi kendiliğinden ortaya çıkmış bir kitle hareketi değil iken (bir siyasal partinin CHP ve liderinin önderlik ettiği ve yarattığı bir niteliğe sahipken) finaline milyonlarca kişinin katılımını sağlamış bir siyasal hareketin CHP nin ve liderinin etkisinden yine bu güçlerce kurtarılacağı bir paradox değil midir? (Ortada verili somut durum üzerinden değerlendirme yaptığımızda. Lenin'in bir Bolşevik örgütü (ki bu örgüt o veya bu biçimde kitlelerle bağ kurabilen ve örgütleyebilen yeteneğe sahipti, daha da önemlisi birlikte eylem geliştirdiklerinin nasıl tepkiler göstereceğini kitlelere anlatan bir bağımsız ve devamlılığı olan politik ajitasyon ve propagandası vardı) Bunlara sahip olmayan bizlerin bu yürüyüşle milyonları bir araya getirmiş CHP ve Kılıçdaroğlu algısına sahip onun hareket alanında kalan onun etkilediği kitleleri (bu milyonluk mitingle üzerindeki olumlu etkisini artırmış olduğu gerçeğı ile) hem bu etkiyi yaratmasına destek sunarak onun etkisinden nasıl çıkarabiliriz?10 Temmuz'da Cem'e yanıt olarak řu notu yazdım:

Şu büyük yanlışlığı da düzeltelim: BUGÜN, yani 2017 yılında, İttihat ve Terakki'nin ve 1920'lerin ve 1930'ların Kemalizminin gerici ve kıymıcı geleneğini kim, hangi akım temsil ediyor? Bu geleneğı BUGÜN, öncelikli olarak CHP değil, AKP ve ona yedeklenen ulusalcı akımlar temsil ediyor. CHP'nin gerici, karşı-devrimci ve devlet-yanlısı/ devletçi bir parti olması, CHP'nin

kitleler ve hatta devrimci birey ve çevreler üzerindeki etkisine karşı ideolojik ve siyasal mücadele gereği vb. faktörler bu gerçeği değiştirmiyor. Bir CHP iktidarı DA büyük burjuvazinin ve Türk gericiliğinin iktidarı olacak elbet. Ama böyle bir iktidar, büyük ihtimalle,a) bugünkü gibi tüm yetkileri keyfi bir biçimde kendi elinde toplayan bir kişinin tekelinde olmayacak,b) hukuku bugünkü gibi ayakları altına almayacak ve yargıyı bir kişinin buyruklarının kölesi haline getirmeyecek,c) basını, radyoları ve TV kanallarını bütünüyle kendi denetimi altına almayacak ve kapsamlı bir sansür uygulamayacak,d) Panislamist ve yeni Osmanlıcı hayaller peşinde koşmak suretiyle Ortadoğu halklarının kanını akıtmayacak,e) halihazırda Türkiye içinde örgütlü olan IŞİD, El Nusra gibi İslami-faşist gruplarla gizli bir koalisyon kurmayacak,f) kadınları eve hapsedmeyecek, çocuk doğurma makinası saymayacak ve insanların yaşam tarzına karışmayacak,g) ülkenin eğitimini dinselleştirmeyecek ve İmam Hatip Liseli cahil takımının eline bırakmayacak,h) gerici dinsel tarikatların yaşamın her alanında boy göstermelerine destek vermeyecek,i) sendikaları ve kitle örgütlerini bir ölçüde rahat bırakacak,j) sanata, kültüre, edebiyata ve aydınlarla düşman bir tutum almayacak.

Yani özetle, gerici de olsa bir CHP iktidarı, kırık dökük de olsa burjuva-demokratik hakların bir ölçüde işlediği ve kullanıldığı bir rejim olacak. Böylesi bir rejimin işçi sınıfının, Kürt halkının ve diğer ezilen/ sömürülen sınıf ve katmanların hak alma ve devrim kavgası için bugünkü faşist rejime kıyasla daha ya da çok daha elverişli olduğu tartışma götürmez. Herhalde ancak karacahiller, her ikisinin de Alman tekelci burjuvazisinin çıkarlarını temsil ettiği olgusundan hareketle 1933 öncesinin Weimar rejimi ile 1933 sonrasının Nazi rejimi arasındaki farkın herhangi bir önem taşımadığını ileri sürebilirler. Zaten Marksistlerin burjuvazinin egemenliğinin aldığı biçimler arasındaki farkı önemsiz görme gibi bir anlayışı da asla yoktur ve olamaz.Cem Gültekin'in sorusuna verebileceğim doğru dürüst bir yanıtım yok. Bugünkü haliyle Türkiye devrimci hareketinin durumu gerçekten de içler acısı. Ama büyük toplumsal altüst oluşlar, hem kitlelerin ruh halini beklenmedik bir biçimde ve tempoda değiştirebilirler ve hem de devrimci güçlerin kendilerini bir dönüşüme zorlar ya da toplumun yeni devrimci güçler doğurmasını kışkırtabilirler. Sokağa dökülen kitlelerin, kendi denetiminden her an çıkabileceğini düşünen CHP yönetiminin, yarattığı beklentilere yanıt veremeyecek olması, bu ortamı değerlendirme ferasetini gösterebilecek devrimci özneler için bir şans kapısı olabilir. Bu arada Türkiye'nin bir aşırılıklar ülkesi olduğunu da aklımızın bir kenarında tutmamızda yarar olabilir. Tabii Türk halkının devrimci

geleneklerinin güçlü olmadığını ve bunun da aşırı bir iyimserliğe kapılmamızı engellediğini unutmamak kaydıyla. Ama dünya tarihine baktığımızda da gerçek devrimlerin çok seyrek rastlanan olgular olduğunu görürüz.

* * * * *

10 Temmuz'da haksız gördüğüm başka bazı eleştirilere karşılık vermek için ise şu notu yazdım:

Burada beni Kemalist olmakla, hatta İttihatçılara yakın durmakla ve hatta birilerinden mevki ve koltuk beklemekle suçlayan okurlar oldu. Şimdiye kadar mevki ve koltuk peşinde olmadım ve 70 yaşımdan sonra da böyle bir istek duyacağımı sanmıyorum. Bu okurların daha çok Kürt ulusal hareketine yakın olduklarını tahmin ediyorum. Onların bu zavallı saptamalarına gülmek mi, yoksa bunları yapanların haline ağlamak mı gerektiğini kestiremiyorum. Belki her ikisini birden yapmak gerek. Okuduklarını anlamaktan aciz, Marksizmden ve dahası ulusal hareketin kendi düşünce ve açıklamalarından bile habersiz olan bu kişilerin söylediklerinin hiçbir önemi yok. Ancak buradaki genel okur kitlesinin bilmesi için şunları söylemek isterim: Ben en yakınlarımı 1915-16'da yitirmiş bir insanım. O sırada 9 yaşında olan babam, babası ve amcalarının kendi gözlerinin önünde öldürülmesine tanık oldu. Anne tarafından dedem, değirmenci olduğu için sağ bırakıldı ama tüm kardeşleri vb. gene gözlerinin önünde öldürüldü. Ama ben bu yaşanan trajediyi benim siyasal tutumumun oluşumunda belirleyici görmüyorum. Herkes, kendi günahı ve sevabıyla yargılanır ve herkes kendisinden ve kendi yaptıklarından sorumludur. O bağlamda ise şunu söylemem gerekir. Ben daha 1971-72'de Kemalizmi ve İttihat ve Terakki çetesini sıkıyönetim mahkemesinde yaptığım siyasi savunmada mahkum ettim. Benim onlarca yıldır yazdıklarım ve söylediklerim de Kemalizm ve İttihatçılık konusunda nerede durduğumu göstermeye yeter. Kasım 2016'da yayınlanan kitabımın (Osmanlı ve Türkiye Tarihine Bakışlar) Mustafa Kemal, Anti-Emperyalizm ve Ulusal Kurtuluş Savaşı başlıklı VII. Bölümünde -ve kitabın diğer bazı bölümlerinde- Kemalizme ilişkin görüşlerim bir kez daha, bilimsel temelleriyle ve daha ayrıntılı biçimde konmuştur. Eğer bu okurlar Kemalist görmek istiyorlarsa öyle uzaklara değil, kendi yakınlarına, kendi liderlerine bakmalı, onların yazdıklarını ve açıklamalarını gözden geçirmeliler. Ulusal hareketin liderleri bir kez değil, beş kez değil, onlarca kez Türk devletine Türk-Kürt ittifakı önerisi götürdüler, bin yıllık Türk-Kürt

kardeşliğinden dem vurdular. Bunu pekiştirmek için Alpaslan'la birlikte Bizans'a karşı savaşlarını örnek gösterdiler. Alevi ve Şii katili Yavuz Sultan Selim'le birlikte İran'a vb. karşı savaşlarını örnek gösterdiler. Ve tabii, 1919-22 yıllarındaki Türk ulusal kurtuluş savaşında Mustafa Kemal'le omuz omuza savaşmalarını örnek gösterdiler. Türkiye Cumhuriyeti'ni Türklerle birlikte kurmakla övündüler. Daha da beteri bu liderler, Osmanlı-Türk gericiliğiyle yapılan bu işbirliğini, hem de Sünni İslam temelinde bir işbirliğini, daha doğrusu suç ortaklığını bugüne de taşımak istediklerini gene pek çok kez açıkladılar. Demek ki herkesin ağzından çıkanı kulağı duyacak biçimde davranması, düşünerek konuşması ve yazması kendileri için çok daha hayırlı olacaktır.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)